

Hakim Bey

– ADEM EFİLOĞLU · 25 Eylül 2021

Gözlerim sabıkalı, yüreğim müzmin mahkûm,
Esaret ta ezelden, sezilmiyor Hâkim Bey.
Hala avuçlarımda, misafir bekler ruhum,
Dudaklarından düşsem, üzülüyor Hâkim Bey.

Mesafeler öteden, koştum geldim huzura,
Ömrüm boyu bir vakit, konmamışım hazırta,
Benden kaynaklı olay, gelmemiştir zuhura,
Belayı istemezsen, yazılmıyor Hâkim Bey.

Her hakkı mahfuz bildim, saygıda kusur etmem,
Toplasam her yanımı, onda bir küsur etmem,
Bir acizim köşemde, asi bir unsur etmem,
Dilim küfre kilitli, çözülmüyor Hâkim Bey.

Çoğaldı dalkavukluk, başa çıktı ayaklar,
Kıymetli ağaç oldu, şu bildiğin kavaklar,
Üretmeden köşeyi, dönecekmiş aylaklar,
Karışmış içimize, sezilmiyor Hâkim Bey.

Geceler karanlığı, suretiyle boğarken,
Sabahlar uzletine, yalın kılıç doğarken,
Yağmur bile toprağa, vefasızca yağarken,
Şu ölmüş insanlıkla, kızılmıyor Hâkim Bey.

Ne zaman kirpiğimi, kapatsam şu zamana,
Zeval gelir bilirim, göğsümdeki imana,
Elbet sabretmek düşer, en şerefli insana,
Şeref öyle tuvale, çizilmiyor Hâkim Bey.

Unutmuşuz Hâkim Bey, almaya utanırım,
Hak getire insanlık, gülmeye utanırım,
Şöyle tövbe etmeden, ölmeye utanırım,
Çiğnemezsen nefsin, ezilmiyor Hâkim Bey.

Âdem olup göğüsle, üstesinden gel zorun,
Musibet gelse bile, diyorum hayra yorun,
Dört yanımız badire, her yanımız bir sorun,
Memlekette sefayla, gezilmiyor Hâkim Bey.

Âdem Efiloğlu